

Sæðisstuldur – birtist í Vísi 1. júlí 2019

Það vakti eftirtekt fyrir nokkrum árum, þegar upp komst um nauðgunargengi kvenna í Zimbabwe (Ródesíu), sem fór um sveitir og ruplaði sæði karlmannna. Eftir því sem ég best veit, varð aldrei almælt til hvers sæðið var notað. En í samfélögum ýmsum er því trúað, að karlsæði búi yfir mögnuðum töframætti og auki m.a. frjósemi. Í anda slíkrar trúar hefur því með sumum kynþátta tíðkast, að karlmenn frói sér í holur í jörðinni eða í potta, sem síðan er sötrað af. Í upplýstri menningu Vesturlanda býr sæðið enn yfir þeim töframætti að kveikja nýtt líf. Þar af leiðandi er það orðið bitbein í hinu óhamingjulega stríði kynjanna. Öfgakvenfrelsara dreymir nefnilega um að stjórna viðkomu mannkynsins og auka verulega hlutfall kvenkynsins.

Í heimildamynd frá Danmarks Radio (RÚV danskra) og í virtu, dönsku blaði, Information, er sagt frá reynslu Jóns Kjelland, ungs námsmanns, sem átti óvarið kynlíf með stúlku frá Austurríki. Ástmærin tók ekki „eftirsjárpilluna,“ sem elskhuginn útvegaði. Hún varð með barni. Hugur Jóns stóð þó hvorki til barneigna né frekari ástarkynna við konuna. Engu að síður fór hann á fund hennar, gekkst umsvifalaust við faðerninu og bauð fram danskt barnameðlag. Barnsmóðirin krafðist hins vegar aukins austurríks barnameðlags, sem er hærra en hið danska. Í grein sinni segir Jón: „Það er trúa mín, að ég hefði breytt með öðrum hætti, hefði ég alist upp í samfélagi, þar sem raunverulegt jafnrétti ríkti millum kynjanna [og] konan væri álitin ábyrg fyrir vali sínu, en ekki skilgreind sem fórnarlamb í sjálfu sér. Hugsanlega var barnsmóðir mín einungis á höttum eftir sæðisgjafa, sem fús væri til að borga. Hún innti mig aldrei eftir því, hvort ég æskti þess að verða faðir.“ Jóni var neitað um erfðaeftnisgreiningu. Dótturina hafði hann ekki fengið að sjá um tveggja ára skeið.

Hatursfull viðbrögð létu ekki á sér standa. Einstakur hvítur riddari eða heiðurskona (karlmenn, sem styðja öfgakvenfrelsara), mundaði lensuna. En konurnar voru atkvæðamestar. „Hatrinu má skipta í þrennt: Niðurlægjandi athugasemdir um kynfæri karla; athugasemdir um vol og víl karla, sem kveinka sér undan ábyrgð, og að síðustu athugasemdir þess efnis, að karlar hefðu um aldur og ævi kúgað konur og því væri jafnrétti karla á borð við konur ... skref afturábak í menningarlegum skilningi.“ (Jon Kjelland)

Móðurréttur og framfærsluskylda karla eru gamalgrónir þættir fjölskylduréttar, sem konur beita markvisst í „frelsisbaráttu“ sinni eins og sést í fyrrgreindu máli. Skírskotun til hefðarinnar beita konur markvisst, jafnvel gegn unglingspiltum, sem hlutaðeigandi hafa nauðgað - og orðið barnahafandi fyrir bragðið. Breski lögfræðingurinn, Kate Ryan, hefur nýverið rannsakað stöðu þessara mála í heimalandi sínu. Hún segir: “Það er alkunna, að fjölskylduréttur, sérstaklega, þegar um börn er að ræða, dregur taum kvenna. Ég hugsa, að þetta viti konur og beiti því. Þær ganga ekki að því gruflandi, að þar er viðkvæman blett að finna. Það eru klækjabrögð (manipulation).” Önnur mæt kona, Judith Levine, hefur bent á hið dulbúna hatur kvenna til karla eins og það birtist í algengum tvískinnungi, sem m.a. lýsir upp mál Jóns: „Karlhatrið leynist víða, en hvarvetna er það brenglað og breytt, hulið sjónum, deyft og úr því dregið. Það lifir góðu lífi – en þó engan veginn friðsamlegu – ásamt ást, þrá, virðingu og þörf, sem konur einnig hafa fyrir karla. Ævinlega birtist karlhatrið í skugga tvískinnungsins, tvífara þess, sem er mildari, sveigjanlegri og efasemdum háður.“

Nú geta konur í barneignarhugleiðingum meira að segja sótt sér kvenfrelsunarleiðbeiningar um útvegum sæðis og framfærslu afkvæmisins: Barir eru kjörveiðilendur. Konu í víga- og sæðishug er bent á að táldraga útvalinn fola, ganga inn í sjónmál hans. Tilvalið fórnarlamb kynni að vera karl, sem sýnir áhuga, glápir. Því samkvæmt einni af grunnsetningum

kvenfrelsunarfræðanna, er gláparinn greinilegur holdgervingur feðraveldisins, hugsar að mestu leyti með skökli sínum, og ætti þar af leiðandi að vera auðveldur viðfangs í kynþyrstri kúgunarsjálfumgleði sinni.

Gefum Helgu Kress orðið: „Karlar skilgreina konur og marka þeim stað með glápi. Á þetta bendir franska fræðikonan Luce Irigaray sem í fjölmörgum ritum sínum hefur fjallað um sjónmálið sem mælistiku karlveldisins á konur. ““Kvenleiki“, segir hún, er hlutverk, ímynd, gildi sem karlar hafa þröngvað upp á konur með því að gera þær að sýningargripum. Nauðugar viljugar verða þær að gangast inn á sjónmálið, ef þær vilja ekki eiga það á hættu að vera utan þess og ekki með í samfélaginu. Þetta hefur í för með sér óvirkni kvenna sem eiga allt undir því að vera fallegur hlutur, eftirsóknarverður líkami. Þær sýna sig og sviðsetja til þess að ná augnaráði karlanna og eru í samkeppni um það. Þannig felur sviðsetningin í sér tvöfeldni, leik og látalæti.“

Og það er til mikils að vinna fyrir sæðissjúka og kúgaða konu; krókur kemur á móti bragði. Henni er leiðbeint um að hjúpa skuli fyðil sæðishafans smokki. Sæðið er síðan notað samstundis með sjálfssæðingu eða fryst í sæðisbanka til síðari nota. Hafni sæðishafinn kynmökum, er boðið upp á tott. Sæðinu er svo leynt í munni sér um stund. Annað tilbrigði með fleiri hlunnindum inniföldum er táldráttur á stefnumótasíðum. Karlar á valdi hefðbundins kynhlutverks, bjóða viðmælendunum nefnilega ósjaldan út að borða. Sé herrann vænlegur til undaneldis, er honum hleypt til. (Sumar kvenna segjast nota þessar síður til að sjá sér farborða jafnvel.) Þriðja meginafbrigðið er að eiga einnar nætur gaman og ljúga til um getnaðarvarnir. Fjórða meginafbrigðið er nauðgun á móta þeirri og getið er um í Bíblíunni, þegar dætur Lots byrðu föður sínum ólyfjan og nauðguðu.

Konurnar eru í téðum leiðbeiningum minntar á að koma höndum yfir skilríki sæðishafans, skrá þau eða afrita, svo síðar megi gera hann ábyrgan fyrir „gerðum“ sínum og skylda til framfærslu afkvæmisins. Dómstólar dæma konum við þessar aðstæður yfirleitt í vil, bæði hvað varðar meðlag og einkaforsjá til handa móðurinni. Verðandi feður leita bónleiðir til búðar, fari þeir fram á erfðæfningarannsókn eða fóstureyðingu. Í þeim efnum er konan alvöld. (Í einstöku tilvikum hafa konur þó verið dæmdar til að undirgangast slíka rannsókn.) En séu karlar tregir í taumi, þegar hér er komið sögu, má saka þá um nauðgun. En sem kunnugt er (væntanlega), skilgreina öfgakvenfrelsarar alla karlmenn sem ógnvalda (og (nær) alla sem nauðgara): „Allir karlar þurfa ekki að neyta aflsmunar til að koma konum undir. En vitneskjan um, að sumir geri það, er nóg samleg ógn öllum konum. „Hann [karlinn] getur lemstrað eða drepið konuna, sem hann ber yfirlýsta ást til; honum er í lófa lagið að nauðga konum ... hann á hægt um vik að svívirða dætur sínar kynferðislega ... Lungi karlmanna í veröldinni gerir annað hvort eða hvort tveggja.“ (Marilyn French) Konur standa í sjálfu sér jafnt að vígi í þessu efni, en vitaskuld skiptir vald máli í þessu samhengi sem öðru: „Vald mitt til að meiða karlmenn eykst með aukinni frægð [minni] og valdeflingu,“ segir kynþokkadísinn, Sharon Stone.

Það gerist, að vergjarnar konur geri sér ekki grein fyrir, hvaðan hið frjóvgandi sæði er ættað. Það er almælt á Íslandi. Stundum eru kviðmágar dæmdir til að skipta framfærslubyrðinni. Flestar mæðra velja sér þó einn, enda þótt í Bretlandi t.d. sé þeim í sjálfsvald sett, hvort nafn föður sé uppgefið eða þess getið í fæðingarvottorði. Í slíkum tilvikum axla skattgreiðendur velferðarríkisins framfærslu barnsins alfarið, ef verkast vill. Grunsemdir um faðerni kunna skiljanlega að vakna hjá föðurnum. Þær eiga alloft við rök að styðjast samkvæmt rannsóknnum á erfðæfni.

Í fjölmiðlum fyrir fáum árum síðan var greint frá tilviki íslensks „föður,“ sem án vitundar móðurinnar lét framkvæma ofan nefnda rannsókn. Samkvæmt niðurstöðum þessarar rannsóknar var hann ekki faðir „dótturinnar.“ Móðir barnsins hafði logið til um faðernið. Varla lýsir slíkt háttalag áhuga móður á því, sem barni hennar er fyrir bestu – og varla jafnrétti og umhyggju fyrir „föður“ og sæðisgjafa. Ungi faðirinn segir: „Fleiri verðandi mæður þurfa að átta sig á að það er betra að feðra barn rétt, heldur en að velja sjálf úr þeim sem koma til greina. Þetta er ákveðið vald sem þær hafa og mér finnst þetta atriði oft gleymast í umræðunni um jafnrétti kynjanna. Það er eins og það sé enn of mikið feimnismál fyrir kvenfólk þegar fleiri en einn koma til greina sem faðirinn. Verðandi faðir á ekki að þurfa að berjast fyrir því með kjafti og klóm að fá faðernispróf.“

Í ofangreindu hátterni kvenna eru ristar rúnir óhamingju barna, feðra (og þeirra sjálfra). Er ekki mál að linni?

Höfundur er ellilífeyrisþegi. Þýðing, önnur en í tilvitnun til Helgu Kress, er undirritaðs.